

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 czerwca 2024 r.

Pozycja 146

POSTANOWIENIE

z dnia 10 maja 2023 r.

Sygn. akt Ts 288/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.P. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 1 grudnia 2021 r. (data nadania) P.P. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 16 lutego 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalającego skargę na postanowienie Ministra Zdrowia z 30 czerwca 2017 r. (nr [...]). Orzeczenie to utrzymało w mocy postanowienie Wojewody [...] z 30 czerwca 2016 r. (znak: [...]) m.in. nakładające na skarżącego grzywnę w celu przymuszenia do wykonania obowiązku poddania dziecka szczepieniom ochronnym, określonego w tytule wykonawczym z 24 maja 2016 r. (Nr 13/2016) wystawionym przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G.

Do skargi konstytucyjnej nie zostały dołączone żadne załączniki, w związku z tym Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 1 lutego 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 8 lutego 2022 r.) wezwał skarżącego do doręczenia (wraz z czterema kopiami): kompletnej skargi konstytucyjnej; pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem; odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii wyroku NSA z 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), tj. orzeczenia wskazanego w skardze jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz odpisów lub kopii rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej. Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia mu ostatecznego orzeczenia.

W odpowiedzi na zarządzenie, pismem z 15 lutego 2022 r. (data nadania) skarżący doręczył tylko część dokumentów wskazanych w zarządzeniu.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 8 lutego 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 20 lutego 2023 r.) wezwał skarżącego do wyjaśnienia, czy przedmiotem skargi konstytucyjnej są wskazane w jej *petitum*: art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, art. 17 ust. 1 oraz ust. 11 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.; dalej: ustawa o zapobieganiu i zwalczaniu chorób zakaźnych) i § 3 oraz § 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.; dalej: rozporządzenie), czy także wskazana na stronie 2, po słowach „Zaskarżone przepisy”: ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. W razie wskazania jako przedmiotu skargi przepisów ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym skarżący został zobowiązany do uzupełnienia uzasadnienia przez wyjaśnienie, w jaki sposób przepisy tej ustawy naruszają jego konstytucyjne wolności i prawa wskazane w skardze. Skarżący ponadto został zobligowany do doręczenia: odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem (wraz z czterema kopiami) tytułu wykonawczego z 24 maja 2016 r. (nr 13/2016) wystawionego przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G.; wyroku WSA w W. z 16 lutego 2018 r. (sygn. akt [...]); strony 4 i 5 uzasadnienia wyroku NSA z 25 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), a także czterech egzemplarzy skargi oraz odpisów pisma procesowego z 14 lutego 2022 r. podpisanych przez pełnomocnika skarżącego.

W piśmie procesowym z 27 lutego 2023 r. (data nadania) skarżący wyjaśnił, że przedmiotem skargi konstytucyjnej są wskazane w jej *petitum* przepisy ustawy o zapobieganiu i zwalczaniu chorób zakaźnych i rozporządzenia. Do pisma nie dołączył jednego z dokumentów, o których mowa w zarządzeniu, ponieważ – jak oświadczył – nie jest w jego posiadaniu.

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 8 lutego 2023 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi, w tym także tych, które nie zostały usunięte w wykonaniu zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 1 lutego 2022 r. W treści zarządzenia oprócz dokładnego wskazania brakujących dokumentów zawarto pouczenie, że w przypadku nieusunięcia braków w terminie wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 8 lutego 2023 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi skarżącego 20 lutego 2023 r. Obowiązkiem skarżącego było więc wykonanie zarządzenia w całości, w przepisany terminie. Skarżący ponownie nie wykonał zarządzenia w całości, albowiem usunął jedynie część braków (nie doręczył odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii tytułu wykonawczego). Ponadto, także i tym razem cztery egzemplarze pisma procesowego (stanowiące odpowiedź na pkt 1 i 2 zarządzenia) nie zostały podpisane przez pełnomocnika skarżącego. Powyższe pozwala więc stwierdzić, że skarżący świadomie naraził się na wystąpienie negatywnego skutku procesowego, o którym mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK (por. postanowienia TK z 23 lipca 2021 r., sygn. Ts 23/21, OTK ZU B/2021, poz. 133 oraz z 15 marca 2023 r., sygn. Ts 192/22, niepubl.).

Trybunał przypomina, że jeśli z przyczyn obiektywnych skarżący nie jest w stanie w terminie usunąć braków formalnych skargi konstytucyjnej, to zgodnie z art. 36 u.o.t.p.TK w związku z art. 168 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c.) może wystąpić z wnioskiem o przywrócenie terminu podjęcia tej czynności. Warunkami uwzględnienia wniosku – zgodnie z art. 168 i art. 169 k.p.c. – są: wniesienie wniosku w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminowi; jednoczesne z wniesieniem wniosku dopełnienie czynności, dla której określony był termin; uprawdopodobnienie, że uchybienie terminowi nastąpiło bez winy wnioskodawcy.

Do dnia wydania niniejszego postanowienia skarżący nie doręczył dokumentu, o którym mowa w zarządzeniu z 8 lutego 2022 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu.

Mając powyższe na względzie Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.